

1 NOVEMBER 1924

No. 21

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

De Heere kent de dagen der oprechten, en hunne erfenis zal in
eeuwigheid blijven.

Psalm 37 : 18.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. 1)

XVII.

De Evangelie-Broederschap.

Er wordt een zeer interessant gemeenschappelijk leven in het boek van de Handelingen der Apostelen aangehaald. Op den Pinksterdag, na de opstanding des Heeren, sprak Petrus de vergaderde Joden, die van alle gedeelten der wereld verzameld waren, op zeer krachtige wijze toe. De harten der menigte werden aangeroerd. „Mannen broeders!” riepen zij uit, „wat zullen wij doen?” Petrus onderrichtte hen en er werden dien dag ongeveer drieduizend zielen tot de Kerk toegedaan. Wij lezen: „Allen die geloofden, waren bijeen en hadden alle dingen gemeen; En zij verkochten hunne have en goederen en verdeelden dezelve aan allen, naar dat elk van noode had.”²⁾ Niet lang daarna werden Petrus en Johannes gevangen gezet voor het prediken der leerstelling van Jezus in Jeruzalem. Daar er echter geen beschuldiging tegen hen was, waarop zij bestraft konden worden, werden de Apostelen bevrijd. Toen keerden zij tot hun eigen gezelschap terug en vereenigden zich met hen in gebed. En dit gezelschap van geloovigen had alle dingen gemeen. „Er was niemand onder hen die gebrek had: want zoovelen als er bezitters van landen en huizen waren, verkochten zij die en brachten den prijs der verkochte goederen en legden dien

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

2) Handelingen 2: 41, 45.

aan de voeten der Apostelen." 1) Deze gewoonte, om alle dingen gemeen te hebben, was in geen geval oorspronkelijk in de Apostolische kerk. Duizenden jaren geleden, onder een uitgekozen patriarchaal gemeenschapsleven, werd een zelfde beginsel nageleefd. Ook organiseerde Enoch degenen, die hem volgden, tot een soort van Vereenigde Orde. Zij hadden alle dingen gemeen en werden ten slotte in den hemel opgenomen wegens hunne gerechtigheid." 2) Aldus stelde Henoch, de zevende van Adam, een orde van dingen onder zijn volk in, met betrekking tot hun bedrijfs- en financiële verhoudingen, welke zoozeer een ommekeer in hun tijdelijke bezittingen teweegbrachten, dat zij geen armen onder hen hadden, en zij verheugden zich allen tezamen in dezelfde hoop van het Evangelie van Jezus Christus, den Eeniggeborene van den Vader." 3) Echter bleef deze Orde van het leven niet na de Apostolische tijden. Het was in de Christelijke kerken van de negentiende eeuw geheel onbekend. Maar aangezien het een van de besturende grondbeginselen was van de Kerk van Christus, behooren wij uit te zien naar haar herstelling in de Bedeeling van de Volheid der tijden. De Profeet Joseph Smith ontving alreeds op den 2den Januari 1831 eenige instructies aangaande de gemeenschap van goederen en samenleying. Dit was ongeveer negen maanden na de organisatie van de Kerk. „Daarom”, zegt de Heere in een openbaring aan hem: „Vanwege deze oorzaak gaf Ik u het gebod, dat gij naar Ohio zoudt gaan; en daar zal Ik u mijne wet geven.” 4) Met de „wet” is zonder twijfel de wet van toewijding bedoeld, welke het grondbeginsel van de Vereenigde Orde is. Vervolgens, slechts een maand later, op den 9den Februari 1831 te Kirtland, Ohio, gaf de Heere een andere openbaring aan Joseph Smith, welke een verklaring van deze wet der Kerk gaf. Twaalf ouderlingen der Kerk waren vertegenwoordigd, toen deze openbaring ontvangen werd. In deze waren de leden der Kerk gelast, hun eigendommen toe te wijden voor het ondersteunen der armen en voor het aankopen van land, het bouwen van tempelen en gebedenhuizen en het oprichten van het Nieuwe Jeruzalem. De methode van toewijding wordt op algemeene wijze geschetst. 5)

Na deze ontving de Profeet verscheidene openbaringen over het onderwerp van de Vereenigde Orde, of de Orde van Enoch, welke het hoofdbeginsel meer uitvoerig verklaart. Hij werd bevolen een verbintenis of eeuwig verbond te organiseren, dat niet verbroken kan worden ten voordeele van de Kerk van den levenden God; dat elkeen met zijn talent moge vooruitgaan; dat elkeen andere

1) Handelingen 4: 31, 35.

2) Paari van Groote Waarde.

3) Compendium p. 263, 264.

4) Leer en Verbonden, afd. 38: 32.

5) „ „ 42.

talenten moge aanwinnen, ja, zelfs honderdvoudig om in de voorraadschuur des Heeren te werpen, om het algemeene eigendom der geheele Kerk te worden.¹⁾ Aan hem werden door openbaringen de maatregelen gegeven, welke de aanwijzingen van rentmeesterschap bestuurden.²⁾ Tweemaal ontving hij geboden en aanwijzingen aangaande het organiseeren der hoofdgemeenten der Kerk in geschikte orden, om zorg te dragen voor de armen; voor het stichten van gelijkheid onder de rijken en de armen; en voor de verzekering van de onafhankelijkheid van de Kerk op de aarde.³⁾ Hem werd gezegd welke voorzorgsmaatregelen voor de weduwen en weezen gemaakt zouden worden.⁴⁾ Hem werd gelast klerken en schatbewaarders aan te stellen, en hunne plichten op specifieke wijze te bepalen.⁵⁾ Hij ontving speciale openbaringen over het onderwerp, om de taak van zekere personen te verlichten.⁶⁾ Hem werd gezegd wat de bestraffingen zouden zijn voor diegenen, welke niet in het gedenkboek ingeschreven staan.⁷⁾ En in herhaalde geïnspireerde communicaties ontving hij instructies, dat de geboden, welke gegeven zijn aangaande Zion en haar wet, uitgeoefend en vervuld zouden worden.⁸⁾

Sommigen van de heiligen uit de vroegere dagen trachtten in zekere mate de geboden aangaande de Vereenigde Orde van gemeenschappelijk leven uit te oefenen. Zoodra de hoofdbeginselen der Orde volkomen verstaan werden, werden sommige leden der Kerk overeenkomstig met hen georganiseerd; en een iegelijk persoon, behoorende tot deze organisatie, wijdde al zijn eigendommen aan de Orde toe. De wet van toewijding en rentmeesterschap verlangt dat de persoon, welke zich daaraan wil onderwerpen, al zijn eigendommen zal overdragen aan den bisschop der Kerk. De overdracht zal per document en verbond, dat niet verbroken kan worden, geschieden. In de orde, dat de persoon, die zijn eigendommen zóó inwijdt, aanspraak zal hebben op een rentmeesterschap van den bisschop, behoort de toewijding volledig en compleet te zijn. Er behoort geen enkel gedeelte van de eigendommen achtergehouden te worden.

Daarna is de rentmeester verantwoordelijk voor zijn rentmeesterschap. Het overtollig inkomen, alles over en boven wat hij noodig heeft om hem en zijn familie te onderhouden, is toegewijd aan de algemeene voorraadschuur van den Heer, zooals hij met al zijn

-
1)	Leer en Verbonden, afd. 78 en 82.
2)	„ „ 51: 1, 20.
3)	„ „ 78 en 82.
4)	„ „ 83: 1, 6.
5)	„ „ 85: 1, 5; 104: 1, 86.
6)	„ „ 92: 1, 2; 96: 9.
7)	„ „ 85: 9, 12.
8)	„ „ 105: 34.

bezittingen in den beginne deed. Elke rentmeester heeft een gewone aanspraak op de algemeene voorraadschuur voor alles wat hij noodig heeft en zoolang hij aantoonde een getrouwe rentmeester te zijn, behoort de schatbewaarder van de voorraadschuur gehoor te geven aan zijn verlangens.

De geslaagde uitwerking van zulk een Orde, zooals deze is voorspeld natuurlijk, indien gehoorzaamheid aan de bepaalde wetten betoond wordt. Eenige overtredingen van deze grondbeginselen der wet zouden deze Orde zeker desorganiseeren. De wet van toewijding, of de Vereenigde Orde van God, werd in Kirtland en in Independence, waargenomen. Inderdaad, de goedgeslaagde aanwinst van de omstreken van Jackson Graafschap, hing van de rechtvaardige vervulling der hoofdbeginselen van de „Vereenigde Orde” af. „Want Ik, de Heere”, lezen wij in een der openbaringen, „heb in mijn hart vastelijk besloten, dat in zooverre een tot de Orde behorende persoon een overtreder bevonden wordt, of met andere woorden het verbond zal verbreken, waarmede gij verbonden zijt, die zal in zijn leven gevloekt zijn en zal door wien ik wil vertreden worden.”¹⁾ Maar het volk van Zion heeft in 't geheel niet geluisterd naar de voorschriften en de geboden, welke Ik (de Heere) aan hen gaf.²⁾

Hunne vijanden kwamen tot hen en verdreven hen van de landen, welke zij hadden aangeschaft en de huizen, waarvan zij zich door onvermoeiden arbeid voorzien hadden. Ongeveer twaalfduizend in getal werden verjaagd uit hun geliefkoosde landstreek. Vier jaren vóór hun verbanning, sprak de Heer in een openbaring:

„Ziet, Ik zeg tot u, ware het niet vanwege de overtreding van mijn volk, sprekende met betrekking tot de Kerk en niet als personen, zij konden nu reeds verlost zijn geworden; doch ziet, zij hebben nog niet geleerd gehoorzaam te zijn aan de dingen, die Ik van hunne handen verlangde, maar zij zijn vol van alle soorten boosheden, en deelen niet van hunne middelen mede aan de armen, en ellendigen onder hen, zooals heiligen betaamt, en zijn niet vereenigd overeenkomstig de vereeniging, door de wet van het celestiale koninkrijk, anderszins kan Ik haar niet bij Mijzelven ontvangen.”³⁾

Op deze wijze werd een andere handeling in het drama van de Herstelling geopenbaard. Sedert den tijd van de openbaring hierboven gegeven, is de Vereenigde Orde nimmer meer met succes in de Kerk uitgeoefend. Maar de fout ligt bij de leden der Kerk, niet in de openbaring. Om aan onze lagere mogelijkheden te voldoen,

1) Leer en Verbonden, afd. 104: 5.

2) „ „ 103: 4.

3) „ „ 105: 2, 5.

behoort er een lagere wet gegeven te worden om ons voor hoogere op te leiden.

De lagere wet, welke geopenbaard werd om de wet van toewijding op te volgen, is de wet van tienden. Zij kan de plaats van de hoogere wet niet innemen, die wet is eeuwig en zal de lagere wet vervangen wanneer wij er bereid voor zijn. Gelijk de wet van Mozes, is de wet van tienden een schoolmeester om ons tot Christus te leiden. Deze wet werd aan Joseph Smith geopenbaard op den 8sten Juli 1838, en verlangt dat ieder lid der Kerk een tiende gedeelte van al zijn jaarlijksche inkomsten betaalt. De openbaring over tienden is als volgt:

Openbaring, gegeven door Joseph, den Profet, te Far West, Missouri, 8 Juli 1938, in antwoord op de vraag:

*„O, Heere, toon aan uwe dienstknechten hoeveel
Gij vereischt van de eigendommen van
het volk voor een tiende?“*

„Voorwaar“, dus zegt de Heere, „Ik verlang al hun overtollig eigendom, om in de handen van den bisschop van mijn Kerk van Zion te worden gegeven voor het bouwen van mijn huis, en voor het leggen der fundamenten van en voor het Priesterschap en voor de schulden van het Presidentschap Mijner Kerk; En dit zal de aanvang zijn van de tiende van mijn volk; En daarna zij, die aldus vertiend zijn geworden, zullen een tiende van al hun jaarlijksche inkomsten betalen; en dit zal hun een gevestigde wet voor immer zijn, voor mijn heilig Priesterschap, zegt de Heere; voorwaar zeg ik tot u, het zal geschieden, dat al degenen, die tot het land Zion zullen vergaderen, van al hun overtollige bezittingen tienden zullen geven, en zullen deze wet gehoorzamen, of zij zullen niet waardig bevonden worden onder u te verblijven.

En Ik zeg tot u, indien mijn volk deze wet niet waarneemt om dezelve heilig te houden en door deze wet het land van Zion tot Mij te heiligen, dat mijne inzetten en mijne geboden daarop mogen worden gehouden, dat het allerheiligst moge zijn, ziet, voorwaar zeg Ik tot u, het zal geen land Zion voor u zijn; en dit zal een voorbeeld voor alle Ringen van Zion zijn. Amen.”¹⁾

Men kan opmerken dat deze merkwaardige openbaring van twee dingen voorzien is. Ten eerste: „al degenen, die tot het land van Zion vergaderen, van al hun overtollige bezittingen een tiende zullen geven“, ten tweede, „zij, die aldus vertiend zijn geworden, zullen een tiende van al hun jaarlijksche inkomsten betalen“.

Dit gestichte fonds is het revenue der Kerk. Daarmede worden de onkosten der Kerk vereffend; scholen der Kerk worden onder-

1) Leer en Verbonden, afd. 119.

houden; stukken land worden aangekocht voor het publieke welzijn; publieke gebouwen worden opgericht; tempels en bedehuizen worden gebouwd; de grenzen van Zion uitgebreid; de armen worden voorzien van benoedigdheden; en het Evangelie wordt bekend gemaakt onder alle natiën der aarde. Maar de wet van tiende, gelijk de wet van de Vereenigde Orde, is niet oorspronkelijk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij werd uitgeoefend door heilige mannen van God in den ouden tijd. Bijvoorbeeld, wij lezen in de Hebreuwsche Schriften, dat Melchizedek tienden betaalde van alles wat hij had; ¹⁾ dat Jakob een verbond sloot met God om aan Hem een tiende van al zijn aanwas te geven; ²⁾ en dat zelfs de Schriftgeleerden en de Farizeeën in de dagen van Jezus het wisten en de wet van tiende uitoefenden. ³⁾

Bovendien is het zeer klaarblijkelijk dat de wet van tiende als een geheiligd gebod met een belofte beschouwd werd. De Heer zeide, door den mond van den Profeet Maleachi: „Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in mijn huis; en beproeft mij daarin, zegt de Heere der heerscharen, of ik u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen. En Ik zal om uwentwil den operet schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdraacht voortbrengen; zegt de Heere der heerscharen.” ⁴⁾ Ongehoorzaamheid aan de wet van tienden was bekend de verontwaardiging van God op te wekken. De Heere zeide wederom door den mond van den profeet Maleachi, bestraffende de ongehoorzaamheid van de kinderen van Israël: „Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het heffer. Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij mij berooft, zelfs het gansche volk. ⁵⁾ Zoo ook, in de bedeeing van de Volheid der Tijden, de wet van tienden is een geheiligd gebod, met een belofte en een straf.

„Ziet, thans is het „heden” genoemd (tot de komst van den Zoon des menschen), en voorwaar, het is een dag van offerande, en een dag voor de tienden van mijn volk; want hij, die tienden geeft, zal niet verbrand worden (bij Zijne komst) ⁶⁾. Daarenboven, in de openbaring aangaande tiende, verklaart de Heere, dat indien Zijn volk „deze wet niet heiligt, en door deze wet zal het land van Zion geheiligd worden; het zal geen land van Zion tot hen zijn”. Daarvoor is gehoorzaamheid aan de wet van tienden, van elk lid

1) Genesis 14.

2) „ 28: 22.

3) Matth. 23: 23.

4) Maleachi 3: 10, 11.

5) „ 3: 8, 9.

6) Leer en Verbonden, afd. 64: 23.

der Kerk vereischt. Een man kan in geen volle broederschap met God en met zijn medewerkers zijn, indien hij deze wet veronachtzaamt. Alhoewel het onderhouden van een der wetten van het Evangelie bijdoet tot de kracht om van elke andere wet te genieten en te leven, niet het leven van die wet alleen uw zaligheid zal verzekeren. Getrouw betalen van tienden maakt een needrig loontrekker, den trekker van groote dividenden, gelijk aan des Heeren Grootboek. Een ieder heeft de wet vervuld; geen van beiden heeft meer gedaan. Terwijl het betalen van tienden alleen niet voldoende is iemand in de Kerk te houden; en toch kan hij zonder deze zijn hoogsten stand tot het einde niet behouden." 1) Eerlijk betalen van een tiende van het jaarlijksch inkomen aan het schathuis des Heeren, is een heilige plicht en behoort niet lichtzinnig opgenomen te worden. Wij staan onder Goddelijk bevel de lagere wet van tienden te onderhouden, totdat wij de hoogste trap van volmaaktheid bereikt hebben, welke ons in staat stelt de hoogere wet van de Vereenigde Orde te leven. Het is ook een middel om de eeuwige broederschap van den mensch te stichten.

1) George H. Brimhall, „Tithing” p. 3.

Twee mondige Moeders.

Op een avond zag ik een zesjarig ventje zich over het trottoir haasten om zijn armen om zijn moeder te slaan, die op weg naar huis was, nadat zij haar boodschappen gedaan had. Zijn gezicht gloeide, zijn oogen schitterden van genot. Maar ik was teleurgesteld, toen ik zijn moeder op korzelligen toon hoorde zeggen, hem terzijde duwende: „Laat me in 's hemelsnaam alleen! Kan je niet zien dat ik moe ben en mijn armen vol heb?”.....

Natuurlijk niet, een zesjarig kind let niet vaak op zulke dingen, totdat zijn aandacht er op gevestigd wordt. Ik bemerkte hoe zijn glinsterend uiterlijk veranderde, zijn lippen beefden en zijn oogen waren gevuld met tranen. Ik kon mij niet weerhouden hem op te pakken en hem te koesteren. Toevallig had ik eenige dagen tevoren dezelfde jonge moeder met haar zoontje en dochttertje zien stoeien op het grasperk voor haar huis en zag haar eindigen door ze beiden te knuffelen met bijna hartstochtelijke aandoening.

Ik weet zeker dat zij haar kinderen innig liefheeft, maar zij is een moeder, die uit twee monden spreekt, die wanneer zij vermoeid of zenuwachtig is, haar kinderen behandelt op een wijze, die niet aantrekkelijk schijnt voor buitenstaanders, maar misschien den volgenden dag buitensporige liefkoozingen op hen uitstort.

Arme kinderen. Zij weten nimmer wat zij uit de handen van hun moeder zullen ontvangen. Nochtans zou zij zich beleedigd gevoelen, indien men haar van onbillijkheid beschuldigde tegenover haar kinderen.

Eens hoorde ik een andere moeder, van hetzelfde algemeene type, haar dochtertje met milde hand een uitbrander geven. Waarvoor? Voor een scheur in haar handschoen! Ik verwonderde mij over haar hardheid en was ingenomen toen het kind naar haar opkeek en haar verwijtend vroeg: „Moesje, wat zou u gedaan hebben, indien ik iets weggenomen had?” Ik stond zelf verbaasd.

Een week later had hetzelfde kind een streng gebod van haar moeder overtreden. Zij kwam sidderend tot mij, om het aan mij mede te deelen. Ik ried haar aan, direct naar haar moeder te gaan, om het maar spoedig van de hand te doen. Eindelijk beloofde ze het te doen, doch ze zeide: „Ik weet dat moesje er mij voor zal bestraffen, want ze heeft mij gezegd dat ze het doen zou.”

Eenige dagen later had ik de kans haar te vragen hoe alles was afgelopen. Ze lachte en zeide: „O, moesje was bezig met naaiwerk en ze zeide alleen maar: „Foei, je bent vreeselijk ondeugend. Ik zal je zekerlijk straffen, indien je het weer doet!”

Dat is de moeder, die bij tijden haar kind voor iets van weinig belang zwaar zal bestraffen en een ander maal, als haar kind een ernstiger fout begaat, het zal overzien, als het kind zelf verwacht bestraft te worden.

Zijt gij zoo'n moeder, wiens kinderen nooit weten wat zij kunnen verwachten, of zijt gij te allen tijde dezelfde, en trachtende dezelfde goede redelijke eigenschappen en zelfbeheersching in hen te ontginnen?

(Door ETHEL G. PETERSON.)

Eenvoudig maar toch grondig.

Wat een wonderlijke diepe meening is er besloten in dat kleine woordje van liefde. Het is het eenvoudigste en toch het grondigste woord dat gewoonlijk gebruikt wordt. Wie is immer in staat geweest de diepte van hare bedoeling te bereiken, of de uitgebreidheid van haar grenzen te omvatten? Zij is de grondtoon van het leven, de oorsprong van het bestaan, de muziek van de ziel. Neem haar weg, en terstond zinken wij tot hulpeloosheid, verdriet en wanhoop. Konden wij maar de macht van liefde meer algemeen maken, wat een hemel van geluk konden wij verzekeren.

(Door Dr. KIRTON).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

Verslag der Groningsche Conferentie.

Een van de meest succesvolle conferenties, welke in de laatste twee jaren in Groningen gehouden zijn geworden, werd op Zaterdag en Zondag, 11 en 12 October 1924 gehouden. De opkomst van leden was zeer talrijk en vele vreemdelingen waren aanwezig, vooral in de Zondagavondvergadering, waar zij met aandacht luisterden.

De eerste vergadering voor ambtenaren en ambtenaressen werd Zaterdagavond om 8 uur gehouden in het vergaderlokaal, Schuittendiep 28. Deze vergadering werd geopend door het zingen van lied 36: „O zeg, wat is waarheid”? Gebeden werd door ouderling Joseph Weston, waarna lied 149 gezongen werd: „Evenals de zon in luister, zendt haar gouden stralen uit.” Nadat Conferentie-president R. J. Cameron eenige woorden van welkom en aanmoediging had gesproken, toonde ouderling Carstensen door gelijkenissen, wat de Heer van Zijn kinderen verwacht. Toen sprak zendings-president C. S. Hyde over de plichten van hen, die ambten in de kerk bekleeden en dat zij allen ware liefde zouden leeren oefenen, de een tot den ander, en de zwakheden van de broeders en zusters niet openbaren. Dat het de plicht is van hen die sterk zijn in het geloof, de zwakkere leden der Kerk te behoeven, en te leeren in oprechtheid en reinheid te leven. Tot slot werd lied 67 gezongen: „Wij danken U Heer voor Profeten”. Ouderling E. P. Young van Winschoten eindigde door dankzegging.

De Zondagmorgenvergadering begon om 10 uur en werd in het Concerthuis in de Poelestraat gehouden. Lied 1: „De Dag der Bevrijding”, werd gezongen en een zegen gevraagd door ouderling Alfred Lindburg van Meppel. Daarna zong het zangkoor lied 184: „Gaat gij boodschappers van glorie”. Conferentie-president R. J. Cameron was de eerste spreker en verklaarde dat de verdeeldheid onder het Christendom een gevolg is van de verandering van de leerstellingen en verordeningen van het Evangelie, en dat het menschdom denkt nu door het geloof alleen zalig te worden. Door middel van den Bijbel toonde hij duidelijk aan dat ge-

loof zonder de werken dood is. Ouderling H. Noorda van Meppel, besprak op een verstaanbare wijze de noodzakelijkheid van goddelijke volmacht om in geestelijke zaken te handelen, en dat God alleen erkent degenen, die door openbaring en de oplegging der handen verordineerd worden, gelijkerwijs als Aäron. Het zangkoor zong lied 122: „Ik hoor een stem zoo zacht en teeder”. Daarna besprak ouderling C. O. Spencer, president der Amsterdamsche Conferentie, de voorbeschikking en weerlegde de leer der uitverkiezing. Hij verklaarde de zaligheid afhankelijk te zijn van de gehoorzaamheid aan het ware Evangelie. Lied 76: „Verlosser van Israëel” werd als slotzang gezongen en ouderling Adriaan Stam eindigde door dankzegging.

Lied 38: „Komt Heil'gen, komt” werd gezongen door de aanwezigen in de namiddagvergadering, die om 2 uur begon. Gebeden werd door ouderling C. E. Thayne van Harlingen. Lied 157: „Gij Geest des Hemels”, werd nu gezongen. Het H. Avondmaal werd toebediend en de autoriteiten der Kerk voorgesteld en op de gebruikelijke wijze ondersteund. Het kindje van Br. K. Woltjer werd door president Hyde ingezegend. Ouderling Henry Scheby van Leeuwarden, vermaande de leden der Kerk het Woord van Wijsheid te onderhouden en de ouders hun kinderen te onderrichten in de dingen Gods. Broeder en Zuster Stout, die den volgenden dag naar Utah zouden vertrekken, namen afscheid en dankten de heiligen voor de goedheid hun bewezen. Ouderlingen Thayne en Jensen bespraken openbaring en de noodzakelijkheid van goede werken, en lied 93 werd door de vergaderden gezongen. President Hyde las Mattheus 22, de gelijkenis van den koning, die een feest voor zijnen zoon bereid had, en bracht dezen tekst in toepassing op den toestand van de wereld van heden. Hij zeide, dat alle menschen zijn uitgenoodigd om tot het feest te komen en aan de tafel van den Koning te zitten, maar zij geven geen acht op de uitnoodiging van de gemachtigde dienstknechten Gods, en verwerpen het herstelde Evangelie. Na het zingen van lied 166: „Zingen wij voor 't scheiden”, werd de dankzegging door ouderling Harold B. Taylor van Utrecht, uitgesproken.

Des avonds 7 uur was de zaal goed bezet en de vergadering werd geopend door het zingen van lied 48: „Gods Geest brandt in 't Harte”. Een zegen werd gevraagd door ouderling L. T. Ostler van Amersfoort. Het zangkoor zong een Engelschen lofzang, „The Daydawn is breaking”. De herstelling van het Evangelie en de goddelijke zending van den profeet Joseph Smith, werd besproken door president Mark J. Hampton van de Rotterdamsche Conferentie, terwijl president P. C. Call, van de Utrechtsche Conferentie, den afval van het Evangelie en het werk der Hervormers behandelde. Lied 108: „En Ik zag eenen anderen Engel”, werd

door het zangkoor gezongen. Zendings-president C. S. Hyde was de laatste spreker en behandelde de eerste beginselen van het Evangelie en toonde op duidelijke manier de valsheid van de hedendaagsche Christenleer aan, dat de doop de besnijdenis heeft vervangen. Hij vermaande allen de leer van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ernstiglijk te onderzoeken. Tot slot werd gezongen lied 3: „Leid ons Goede Meester”, en ouderling Karl Fife van Groningen eindigde deze schoone conferentie met dankzegging.

Op Maandagmorgen 13 October, werd er een vergadering voor de zendelingen gehouden. Na alle aanwezigen gehoord te hebben, gaf president Hyde goede raadgevingen en spoorde allen aan hun roepingen met kracht en ijver te volbrengen.

R. J. CAMERON, Conferentie-President.

JEZUS CHRISTUS EN ZIJN VOORBESTAAAN.

DOOR PRESIDENT CHARLES W. PENROSE.

De leer van het voorbestaan, dat is het bestaan en de persoonlijkheid van den geest des menschen, voordat die met het lichaam vereenigd werd, is een der beginselen van de belooftelijken van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat dit beginsel schriftuurlijk en redelijk is, kan gemakkelijk bewezen worden, maar het is niet het doel van dit artikel om over dit onderwerp uitvoerig uit te weiden, daar het in de boeken der Kerk omvangrijk behandeld is geworden en de teksten en argumenten met betrekking tot hetzelfde, aan de leden, zoowel als aan de ouderlingen, bekend zijn. Ons doel is voornamelijk meer het karakter en de zending van den Grootste van het geheele mensdom, Wiens voorbestaan door de verschillende sekten in het algemeen erkend wordt, te overwegen.

Jezus van Nazareth was de Voorafbestaande van al de zonen en dochteren Gods, die op den aardbodem leven, hebben geleefd, of zullen leven, „Hij was in den beginne bij God”. Hij was „de Eerstgeborene aller kreatuur” (Col. 1:15). Er staat geschreven: „En als Hij wederom den eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: „En dat alle engelen Gods Hem aanbidden!” (Heb. 1:6.) Deze eerste geboorte kon op Zijn komst in het vleesch niet verwijzen, doordat Hij „de Eeniggeborene Zoon van God” genoemd wordt. Dus werd Hij de eerstgeborene in den geest en de eeniggeborene in het vleesch. En dit veronderstelt de geestelijke geboorte van anderen, van wien Hij de Oudste Broeder was, en maakt vele gedeelten van de oude schriften, die anderzins geheimzinnig zijn, duidelijk en verstaanbaar.

Hij, die de Christus werd op aarde, was de Gekozenen van de groote familie der geesten om de Verlosser der wereld te worden, al eer de grondslag der aarde gelegd werd. God voorzag dat Adam Zijn gebod overtreden zou en den dood op zichzelf en zijn nakomelingen brengen, en daarom verkoos Hij Zijn Eerstgeborene om dit plaatsvervangend werk te verrichten en het leven aan allen te herstellen, die door den val gestorven waren. Dit was het geboorterecht van Christus en Hij volbracht het werk, waarvoor Hij geroepen werd. Dus, „gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden”. Hij is de opstanding en het leven. Hij staat naast den Vader in de eeuwige Godheid. Onder al de zonen der menschen in het vleesch is Hij verheven, omreden dat Hij in Zijnen proeftijd zonder zonden was, en omreden Hij de machtigste der machtigen is en „de eerstgeborene onder Zijn vele broederen”.

In het tweede hoofdstuk van den zendbrief aan de Hebreërs, vers 9-18, zijn aanhalingen te vinden, die de verwantschap tusschen Christus en het overblijfsel van het menschdom aantoonen, niet alleen wat hun sterfelijkheid betreft, maar ook hun goddelijkheid als zonen en dochteren des Groeten Scheppers. Het was noodzakelijk dat de Eerstgeborene, zoowel als anderen van het nageslacht van God, een deelnemer aan het vleesch en bloed zou worden. Allen moesten aan de beproevingen van een sterfelijk bestaan onderworpen worden; allen moesten een vereeniging van geest en aardsche stof verkrijgen, dat zij in de opstanding, indien zij waardig bevonden worden, de volmaaktheid mogen bereiken. Maar Hij overwon alle dingen en was zonder vlek, „en vele zonen die Hem volgen en Hem dienen, zal Hij tot glorie brengen, en de verlossing van het lichaam van iedereen bewerken, beide klein en groot, rechtvaardig en onrechtvaardig.”

De Verlosser der wereld was met den Vader in het vormen van deze aarde. Het was tot Hem dat de Vader in de schepping sprak als in het eerste hoofdstuk van Genesis vermeld. Johannes, de Apostel, verwijst naar Hem als „het Woord” (Joh. 1:1-4), door Wien alle dingen in het begin waren gemaakt, dat is, in het begin van dezen hemel en deze aarde, dewelke slechts vlekjes zijn in de schitterende groep van werelden in het grenzenloos heelal. Hij was niet alleenlijk met God, maar Hij „was God”. Hij handelde met en voor den Eeuwigen Vader. Om deze rede spreekt het Boek van Mormon van Hem als „de Eeuwige Vader des hemels en der aarde”. „Alle dingen zijn van God den Vader, en bij en door Jezus Christus, Zijnen Zoon.” Zij schiepen of organiseerden, alle dingen met de kracht des Heiligen Geestes. Deze drie zijn één God, Zij zijn afzonderlijke en onderscheidene persoonlijkheden, maar één in gedachten, één in doel en handeling, en hebben oppermacht over al de elementen en hun samenstelling, beide geestelijk en tijdelijk.

Enkele van onze vrienden bemoeien zich over de persoonlijke geschiedenis van Christus vóór Zijn belichaming. Zij hebben geleerd dat Hij Jehovah was, die de wet aan Mozes gaf; die Zichzelf aan de oude profeten openbaarde vóór Zijn verschijningen aan de leiders van Israëel; die Zichzelf aan den broeder van Jared toonde, en die „in den beginne” als de Schepper handelde. Dus verwonderen zij zich hoe alles dat van Hem gezegd wordt, geopenbaard kon worden, indien Hij toen geen persoonlijkheid was, bekleed met een lichaam, gelijk dat van den Vader. Wij mogen deze vraag wel verzaken met de herinnering, dat de Heilige Geest, de derde Persoon in de Drieëenheid, „een persoonlijkheid van geest is”, en niet met een lichaam bekleed, zooals Christus thans is.

Maar wij willen hun aandacht vestigen op het feit van Zijn verhevenheid van geboorte en het verstand, macht en ondervinding, welke Hij bij den Vader had eer de wereld was. Hoeveel eeuwen Hij bestaan heeft, of het ontwikkelingsproces, hetwelk Hij door-gemaakt heeft, is niet geopenbaard, en het is van geen nut om over dit onderwerp te peinzen, want dat zou slechts vermoeden zijn. Maar ziende dat Hij de eerstgeborene was van de onmetelijke menigte van intelligenties, die naderhand de zonen en dochteren Adams werden, was Hij zonder twijfel ten tijde der schepping dezer aardsche sfeer, een machtig, verheven en onvergelykelijk Wezen onder de vele zonen Gods, wie Hij bestemd had „tot glorie te brengen” en is hun aanbedding en gehoorzaamheid waardig. Hij was één met den Vader en werd met allerhoogste autoriteit en de macht van schepping bekleed.

Niet één van dit groote geslacht is Hem gelijk, alhoewel er vele grooten en edelen waren onder de intelligenties, die de Vader georganiseerd, geschapen en verwekt had — de woorden van dezelfde beteekenis zijnde — was Hij het hoofd van allen, glorieus en heerlijk. Hij bracht Zijn uitnemendheid naar deze wereld met zich toen Hij met menselijkheid bekleed werd, en geen sterfelijk mensch, die den adem dezer aardsche atmosfeer geademd heeft, heeft zoo'n schoon voorbeeld van reinheid, gehoorzaamheid en al de hoedanigheden van een goddelijk karakter, in een aardsch lichaam omvat, achtergelaten zooals Hij. Noch heeft iemand zoo'n krachtigen en voortdurenden invloed op het menschdom uitgeoefend. Hij is het voorbeeld voor al Zijn medemenschen. Hij is de Eene Volmaakte, die waardig is boven alle anderen verheven te zijn.

Wanneer wij Zijne verklaring overwegen, dat „de Zoon kan niets van zichzelf doen, tenzij Hij den Vader dat ziet doen: want zoo wat die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks” (Joh. 5:19), kunnen wij in weinig opzicht Zijn vereeniging met den Grooten Elohim en de kennis en wijsheid en inzicht tot

eeuwige werkelijkheden, die Hij verkregen had, verstaan, en wij behoeven niet verwonderd te staan over de positie, welke Hij innam, toen de dageraad van de schepping opging en God zeide: „Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis.”

De theorie van reïncarnatie, als door vele bespiegelende filosofen gevorderd, is door deze Kerk verloochend. De leer der opstanding, zooals die door al de profeten Gods, beide in oude en moderne tijden, gepredikt werd, is tegen zulk een leer. De openbaringen zijn duidelijk en beslissend dat „aan een iegelijk zaad zijn eigen lichaam is” in de herstelling. Iedereen zal dat zelfde lichaam verkrijgen, dat hij in dezen proeftijd bezat. „Deze verderfelijkeit zal onverderfelijkeit aandoen, en één lichaam hebben door den geest levend gemaakt, en niet vele lichamen.” Wij moeten dezen tabernakel aan de celestiale wet onderwerpen, opdat wij „door de celestiale heerlijkheid bezielde worden en dezelve ontvangen, zelfs een volheid”. Zooals Christus Zijn eigen lichaam, onsterfelijk gemaakt, wederom ontving, alzoo zullen wij wederom onze eigen lichamen ontvangen, gelijkvormig aan Zijn heerlijk lichaam, opdat wij één met Hem mogen worden, en des Vaders tegenwoordigheid en samenleving herwinnen.

Dus behoeven wij onszelven niet ongerust te maken over de mogelijkheden of waarschijnlijkheden van Christus' antecedenten, die niet geopenbaard zijn, maar laat ons veel liever verheugen in de kennis van den Zoon Gods, welke wij ontvangen hebben, als door den Heiligen Geest geopenbaard. En wij moeten Christus voor tijd en alle eeuwigheid volgen onder alle omstandigheden en door alle ondervindingen, „want niemand komt tot den Vader dan door Hem”. Hij is de grootste van allen, omreden Hij de beste van allen is, en is de eerstgeborene van allen, en aan Hem zullen wij hulde bewijzen.

Afscheidsgroet,

Mijne geliefde Broeders en Zusters in het Evangelie,

Door middel van „De Ster” wenschen wij ons afscheid te geven, daar wij door omstandigheden niet in staat zijn aan al onze vrienden, welke wij in de laatste jaren hebben leeren kennen, eenige woorden van afscheid te zeggen. Wij kunnen u niet dankbaar genoeg zijn voor de vele dingen, welke gij voor ons gedaan hebt, de groote liefde en leidzaamheid, die wij hier onder u gevonden hebben en de kennis van het Evangelie, welke wij hebben mogen vergaderen. Wij kunnen u zeggen, dat wij met blijdschap onder u hebben mogen werken en hadden gaarne nog een tijd onder het Hollandsche volk willen vertoeven, maar er is een tijd voor alle dingen. En nu gaan wij wederom terug naar ons vaderland. Met verlangen zien wij uit om onze geliefde vrienden te ontmoeten, die

wij achtergelaten hebben in het land van Zion, maar het doet ons leed om u te verlaten, daar wij werkelijk u hebben leeren kennen als een goed, Godvreezend volk. Den tijd, dien wij onder u allen hebben doorgebracht, zijn de beste dagen van ons jonge leven geweest. Wij hebben meer leeren kennen van Gods groote goedheid. Geen pen kan beschrijven de groote getuigenis en de verborgen schatten van het Evangelie, welke wij vergaderd hebben en dat is een reden, waarvoor wij u dankbaar zijn de kans te hebben gehad onder u te werken. Wij kunnen onzen Hemelschen Vader niet dankbaar genoeg zijn het voorrecht te hebben Heiligen der Laatste Dagen te zijn en wij hopen dat wij dezen naam met eer mogen dragen en wenschen denzelfden zegen voor u allen. Alleen willen wij u aansporen, onze geliefde broeders en zusters, standvastig te blijven in 't Evangelie, en als wij Zijne geboden onderhouden, Hij ons zekerlijk zal zegenen, alhoewel wij vele beproevingen moeten doorstaan.

Moge God u zegenen voor al hetgeen gij voor Zijne dienstknechten doet en wat gij alreeds voor hen gedaan hebt, is onze wensch en bede.

Uw Broeders in Christus,
ALBERT J. BOGEDAHL.
KARL FIFE.

ABOU BEN ADHEM.

(Naar het Engelsch van Leigh Hunt).

Abou Ben Adhem (vermeerdere zijn geslacht!)
Ontwaakte uit zoete droomen zeecken nacht,
En zag in 't maanlicht in zijn slaapvertrek
(Een rijkbelichte, lelieblanke plek)
Een Engel schrijven in een boek van goud.
Zeer groote vree maakte Ben Adhem boud,
En tot de Aanwezigheid klonk zijne stem:
„Wat schrijft gij daar?” De Engel gaf antwoord hem
En keek hem aan, heel vriendelijk gezind:
„Een lijst van hen die God liefhebben, vrind!”
„En is mijn naam.....?” vroeg Abou. „O, neen”, bracht
De Godsboode uit. Abou sprak nu heel zacht
Maar nochtans blij. „Schrijf dan”, zoo klonk zijn wensch,
„Mij op als een die mint zijn medemensch.”

De Engel schreef en verdween, maar kwam weerom
Den nacht daarop, in helle lichtkolom.
Hij had Gods gunstgenooten op een naamlijst staan,
En ziet! Ben Adhem's naam stond bovenaan!

Conferentie-aankondiging.

De Utrechtsche Conferentie zal Zondag 16 November in het Gebouw van K. & W., Maria-Plaats, gehouden worden.

Zondagmorgen 10 uur en Zondagavond 7 uur, groote openbare vergaderingen. Zondagnamiddag 2 uur, een vergadering voor de leden der Kerk.

Maandagmorgen 17 November om 9 uur, priesterschapvergadering voor de zendelingen in het lokaal Kruisstraat 7.

Allen zijn vriendelijk uitgenoodigd deze conferentie mede te maken.

Overleden.

Te Dordrecht is 24 Juli 1924 overleden Anna Christina Dalebout, dochter van Martinus en Johanna Christina Dalebout. Zij werd 7 October 1909 geboren en was dus in haar 15de jaar. Zij werd door ouderling George Kreutzer gedoopt.

Aangekomen.

19 October is uit Zion aangekomen en in de Rotterdamsche Conferentie geplaatst ouderling W. Gordon Rose van Salt Lake City.

Ontslagen.

Ouderlingen Albert J. Bogedahl, Stanley L. Sharp en Carl Fife zijn eervol van hun werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen. Ouderling Bogedahl arriveerde in de Zending den 16en Mei 1922 en heeft in Arnhem, Utrecht, Den Haag, Amsterdam, Den Helder en Rotterdam gearbeid. Ouderlingen Sharp en Fife kwamen den 26sten Juli 1922 te Rotterdam aan en ouderling Sharp heeft sedert dien tijd in Amsterdam, Haarlem, Apeldoorn, Delft, Harlingen en Meppel gearbeid. Ouderling Fife arbeidde in Den Haag, Dordrecht, Schiedam, Den Helder, Rotterdam, Amersfoort en Groningen.

OUDERLING C. ZAPPEY.

Ouderling Zappey, welke 3½ jaar op het hoofdkantoor werkzaam is geweest, is eervol ontslagen, om met echtgenoot den roden November van Rotterdam naar Zion weder te keeren.

Het Ware Mormonisme.

„Het Ware Mormonisme” wordt vervolgd in het volgende nummer.